

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

A kézdivásárhely városi és vidéki vadász-egyesület hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr. Községek, tanítók, iparosok, és egyesületek, melyeknek tagjai egyenként előfizetnek, 4 frtért kapják a lapot.

Felelős szerkesztő: Dobay János.
Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szellemi részét illető közlemények, szerkesztőséghez (Dobay János Kézdi-Vásárhelytől) intézendők.
Kiadó hivatal: K-Vásárhelytől az ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájában, hová hirdetőimék s előfizetési pénzek küldendők.

Poenitentia.

Lukacsiu, Raciú és Coroianu, valamint a memorandum-pör összes elítélteit kegyelmet kaptak.

Királyunk a kormány tanácsára engedte büntetésük hátralévő részét, a mire bizonnyára nem voltak elkészülve, de a magyar közérzületnek, melynek nem karaktere a boszu, leginkább megfelel a kormány és fenkölt szellemü királyunknak e valóban nemes cselekedete, mert az államhatalomnak súlyát éreztetve, nem engedé teljesen kiüríteni ama keserü poharat, melyet oly méltán kiérdemelték. Jól esik látnunk, hogy megnyitlak a szegedi és váci fogházak kapui, mert hiszszük, hogy beáll szíveikben a megbánás s vélt érdekeikért kifejtett akeziójuk reakciót szül, különösen ha megismerik Románia magatartását s ha elbirálják az inparlamentáris kongresszusok tényeit. Különben a büntetésnek már is nyilvánvaló hatása van, mert a szabadulás szédítő pillanatában oda nyilatkozott a három fogoly, hogy bár jó románok akarnak maradni, tisztelni fogják ezentul Magyarországot törvényeit; tehát a szenvedés megtanította őket arra, hogy sértő és brutalis

módon támadtak hazájukra, hogy azt méltatlanul akarták pellengére hurcolni a külföld előtt s hogy ezen fanatikus küzdelemben, melyben nemtelen fegyvereket használtak — nevetségesek csak ők lehetnek a világ előtt.

Hosszu szenvedés kellett ahhoz, hogy belássák, miszerint az ügynek, amelynek szolgálni vélték, mily ártalmára vannak, de tulzott optimizmus volna, ha a „Poenitet me facti, consilii“-féle nyilatkozatnak oly értelmet tulajdonítanánk, mely teljes kibékülést jelent. Ezzel a román nemzeti kérdésnek még nincs vége, az még, ha lappangna is, de messze be fog nyulni a jövőbe s mint ilyen kísérteni fog hazánkban mindaddig, míg vélt bajaik orvoslására lesz egy oly modus vivendi kitalálva, mely az államban, édes hazánk kebelén a nemzetiségi kérdéseket teljesen elmossa, hogy azután szabad államban mindenki szabad magyar legyen.

Ma az ezredéves Magyarország nemzetiségi kérdésekkel vajudik s ennek a nehéz problémának megoldása egyelőre lehetetlennek látszik, vajjon a második ezred millenniumát meglesz még e kicsinyes kérdés? Aligha. Elmossa azt az idő, elmossa azt a kor, a haladás, mint elmosott sok más egyebet a multban. Most

még nehéz feladatnak látszik a megoldás, később talán magától leomlik az a merev fal, mely ma a nemzetiségeket elválasztja. A föld nem szült nemzetiségeket, csak embert, de az ember lassu tovafejlődésében a veleszületett önzéssel különítette el magát tán egyedül, tán rokoni csoportokban s majd eltérve sajátágaiban és nyelvében elszakadozottan élt, míg hosszú idők multán már idegennek tekinté fajtát, pedig őse egy volt és ugyanaz: — ember.

Ma a felvilágosultság e századának végén is még büszkén verjük mellünkét, ha valamely hatalmasabb nemzet kebelébe tartozunk és mert ez korszerű, megvan a hatalomrajutás vágya azon nemzetiségek maradványaiban is, melyeket az idő fénykoruk lejártával eldarabolt s foszlányokban más államok kebelébe hajtott, avagy más nemzetiség melegére utalt, de melyek önállóságra nem képesek. Ezek végvergődésükben még merész álmokat látnak, azt megvalósítani könnyűnek vélik, eszeveszetten neki rontanak hát a ködképnek, s midőn fejük a falba ütközik, veszik észre, hogy oda van a mázas pillangó, ábrándjaik kódéba elveszett, hanem ahelyett emelkedik egy súlyos fenyejtő kéz, mely erős és hatalmasan megfenyíti a rakonezátlanokodókat.

TÁRCZA.

Harcz a látatlanba.

— Humoreszk. —

Írta: Maróthi János.

Kospallaghy Vinceze, nyugalomba vonult hentes-mester és negyven éves bájaival terpeszkedő felesége, szül. Kraxelfusz Johanna, a tavasz óta nyílt harezban állnak egymással. Azelőtt se éltek ugyan valami szembetűnő békés módon, hanem a jelenlegi viszálykodásuk oly magas foku, hogy ebéd előtti rendes esetepatájuk már széles körben ismeretes.

„Vinceze bácsi úti az asszonyt, — itt az ebéd ideje! — Szint a haragszó is fölősségessé vált. Hogy miért éppen a déli időpont nyitja meg az ütlegek sorát, azt gyalorl eszemmel onnan gyanitom, hogy Vinceze bácsi szörnyen szereti a gyomrát; és tudva azt, hogy az étel ugy is kozmász lesz (mert az asszony álmos-könyvet olvas a tűzhely előtt), hát előre kiutalványozza az érte járó díjat. Nyilván, mert ebéd után lusta arra. A főnebb említett nagyobb kaliberű veszekedések azonban nem innen erednek. E jámbor halandó, kit ilyenkor asors szeszélye éppen az ablakuk alatt sétáltat el, a világ minden kinésért se jönne nyomára az okoknak, ha hallgatónna is. Zűravaros, érthetetlen hangokat hall csak, miből csupán nevek vehetők ki tisztán:

— István, te lompos!
— Alfréd, te hizott disznó. Csak azért is...
— István, ha mondom!

Szól Vinceze bácsi és felkap egy széket, hogy a ruhafogas mögé bátrálól Johanna asszonyt

porrá zuzza. De nagyon felingerült, liheg, hogy majd a melle szakad meg és köhögési roham fogja el.

— Ma... hajd megmu—tha—tom, ki az ur!
Az asszony szabad utat lát maga előtt és kiugrik a szobából. De nem nyugszik és az ajtó nyílásán kidugva borzas fejét, kárörvendő hangon kiált:

— Juszt is! juszt is!...

A konyhában már ő az ur, ott vannak a főzőkanalak...

*

Már most tessék ebből kiokosodni, hogy miért harezolnak! mikor egyebet se hallani, mint „Istvánt és Alfrédet“. Hát ki az a két igen tisztos uriember, kik egy husz év óta fennálló családi-békét képesek megbontani? — Ez megfoghatlan titok az avatatlanok előtt. Én is csupán vaktából jöttem rá a dolog mivoltára s miután már belekezdtem e históriába, hát kutyakötelességem azt előtálalni.

Azokon a lueskos tavaszi napok egyikén, mikor a tél végső maradványaival utnak indul, — Johanna asszony éppen férjét czirogatta. Nem ám valami porolólva, mint rendszeren, hanem hájas, gömbölyü kezeivel (kacsókat akartam írni, de meg gondoltam a dolgot).

Kospallaghynek szájába ragadt a pipaszár. Nagy szemek kerekre nyíltak, pufók vörös arca, a menyire csak lehetett, megnyult. Nagy a kívánságod — gondolá — hogy ennyire nyalsz-falsz. Hanem hát várj. Egy vörös krajezár nem sok, de annyit se srófolsz ki tőlem.

— Hát mi lelt asszony? — szólt csakhamar. Mond ki no egyenest, hányat ütött az óra.

— Kérek tőled valamit Vinceze, ha rossz néven nem vennéd. Ajándékozzál meg engem a névnapomra.

— Nem szokás azt előre kérni. Különben mi legyen az?

— Nem merem kimondani, szégyenlem.

— Csak rajta no, ne bolondulj.

— Egy regény...

Vinceze bácsi gondolkodóba esett. Már azt hitte, hogy új ruháról lesz szó; de megnyugodott. Volt neki egy esomó regénye a padláson — még hentesmester korából maradt a nyakán, mint makulatura — hát ezt a kívánságot könnyen teljesítette. Csak az ütött szöveget a fejébe, hogy minek kell regény az asszonynak, mikor negyven éves koráig el tudott lenni nélküle. De nem faggatta őt, hanem engedett a kérésnek.

— Nesze regény, szólt Kospallaghy, mikor egy óra mulva lekerült a padlásról. Johanna mohón kapott utána és lázasan forgatta. Vinceze csak nevetett az asszony hőbortján, ki a pereztől fogva minden szabad idejét olvasásra szánta. Olvasott, mikor a rántást keverte, (persze ez odaégett), olvasott, mikor a piacra ment, (persze minden járókelőnek fejéll ment neki), sőt olvasott még az ágyban is, míg az álom el nem nyomta.

Jó férjuranban ez felkeltette a kíváncsiságot s egy napon elhatározta, hogy ő is „regényez“. Este a lámpafénynél együtt bujták a könyvet. A közös meg a deres fej összebujták a betűk fölött. Nem esoda: az a regény érdekfeszítő volt. Különösen az ifjú Alfréd herczeg iránt érdeklődtek, vajjon mikor fog az ármányos Esmeraldán boszut állni? Johanna asszony fölütötte fejét.

— Hallod-e Vinceze, szólt, ha fiam lesz, Alfrédnek kereszteltetjük.

— No bolondulj, mormogott a férj. Várj, mire lesz. Különben is István lesz annak a becsületes neve, amit a nagyapja is moesoktalanul hordott.

Bár az ily fenytést, melyet a memorandum-pör elítélte szenvedtek, állandó megbánás követné!

Hő.

A hét története.

A czeplédi mandatum körül erős harc készült. E héten a választók Kossuth, Eötvös Károly és Horváth Ádám képviselők részvételével értekezletet tartottak, melyen B. Molnár Samu Kossuthot ajánlotta jelöltül, de ő a jelöltséget határozottan visszautasította, kijelentvén, hogy mint czeplédi választó, szavazatát B. Molnár Sámuelre adja. Ez a jelölés nem keltett valami nagy rokonszenvet, mert a választók egyrésze Hegedüs Károly, másik része Takács József ottani ref. lelkész életteljesével választott. Eddig leginkább a Takács pártja látszik szervezettnek, míg a Kossuth által felvetett jelöltség a legesekélyebb rokonszenvre talál.

A liberálisok veresége. Három havi intenzív druk és a kedélyek izgatottságát fokozó agitáció után a héten lezajlottak a bécsi községtanácsosi választások, a választók tömeges részvétele mellett, a legnagyobb rendben. Az első választásnap eredménye, amikor a harmadik választótörsület 54.000 választója lépett az urnához, olyan csapást jelentett a doktrinér liberális pártra nézve, a melyet még maguk az antiszemiták sem reméltek. A liberálisok tökéletesen meg vannak semmisítve, mivel az antiliberálisok valamennyi 46 jelöltje meg lett választva.

Az oláh martýrok szabadságában. Őfelsége a memorándumpörben elítelt román agitátoroknak a kormány előterjesztése következtében megkegyelmezett; Lukaesi Ráczu és társai visszanyerték sokat siratott szabadságukat. Oly tény, melyet csupán humanitárius szempontból csak helyeselni lehet, azonban politikai helyességét csak a következmények fogják igazolni.

Meggyilkolt pása. Ohmet pasát, a katonaság tartalékos csapatának főparancsnokát, midőn Kutachiából Bagdadba utazott, utközben örményrablók megtámadták és legyilkolták. A gyilkosság annál nagyobb feltűnést kelt, mivel Ohmet pasa azon időben volt Bitlisben főparancsnoka a tartalékos csapatoknak, midőn Lassunban és Táboriban az ismert kegyetlenkedések történtek.

Alarczós világ Salgó-Tarjánban.

Ebből kis szóváltás támadván, kezdetét vette a czivakodás, mely nap-nap után majdnem vérontássá fajult. Hajbakaptak és amugy istenigazában püfölték egymást, a — semmiért, a nem létezőért. Valóságos harc volt ez a láttalanba.

Hanem, ha a hirhedt gordiusi csomó meg tudott oldódni, a Kospallaghyék esetepátja is véget ért. Magukra vonták, szinte hihivták a sors haragját, — és így ez megáldotta őket egy egészséges piros-pozsgás, gömbölyű kis fiugyermekkel. Nesztek. Kivántatok: — itt van! —

Most már annál inkább tért nyert köztük az ellenségeskedés. Meg volt az alap hozzá, még pedig erősen fizánkoló alap. És Johanna asszony még gyöngeségében sem igen türtőztette magát, még mindig volt annyi ereje odakiáltani, hogy: csak azért is Alfréd!

A keresztesítésre összegyűlt rokonok aggódva néztek a közel jövő elé. Mi lesz még ebből? Mert a házaspár még folyton makacszkodott és idáig sem tudott engedni egyik a másikának.

Megérkeztek a templomba. Mindnyájan sziv-szorongva várták, hogy kinek a javára dől el a keresztesítés. Hisz már a rokonok is két táborra szakadtak, mindenik a maga jelöltjét hangoztatta; akár követválasztáson.

Annyira jutott a dolog, hogy a komor, viasz-arczu egyházfinak kellett közbejárni, hogy illő, tiszteletteljes viselkedésre utasítsa őket, annál is inkább, mert a főtisztelendő lelkész urnak is már szemet szurt a jelenet. A főtisztelendő lelkész ur pedig türelmetlen kézmozdulattal intette magához a gyülekezetet és minthogy régebbi idő óta tudva és ismerve a Kospallaghy-harag okát, így szólt:

— Minekutána ma Péter napját üli az egyház, legyen az újszülött neve — Péter.

Ugy is lőn.

Nem egy farsangi estén, hanem egy szeptemberi verőfényes napon történt, hogy alarczós rablók megtámadták az ottani közszékbánya részvénytársaság pénztárosát s elraboltak tőle 17.850 forintot.

Fővárosi levél.

Budapest, 1895. szeptember hó.

Mult napokban Budapesten járt egy kecskeszakállú osztrák mérnök s megtekintette az új vámházteri hid építését. Töviről-hegyire mindent megmagyaráztatott magának s aztán elégedetten távozott. Midőn kiért a vámház-körut sarkára, ijedten keresztet vetett s meghökkenve fordult kisérijéhez: — Jesszus! Da liegen ja auf der Erde lauter Bomben!

Kisérije bármennyire is magyarázta, hogy a vámház-köruton szembetűnő piramisok csak ártatlan görögdiények: az osztrák-sógor egy kis mellékutczán sietett lakására s még az nap este elutazott.

No, ha ezt tudnák a diényes-kofák, hogy előlük mint retirálnak az osztrákok: bizonyára büszkeség töltené el keblüket.

Most anélkül is büszkék, mióta a vámház-téri hid építése kiszorította őket a tágas vámház-körutra, hol a villanyos fény tündéri világosságánál árúsítják a vérbéli diényeket.

A körutakon most még egyéb látványosságban is részesülünk.

Nemrégiben nyílt meg a fővárosban egy női sport tanintézet, melynek czélja a nőket a boxolásra, kardvívásra és kerékpározásra tanítani.

Az eredmény feltűnően mutatkozik.

A biezikliző nők egyre szaporodnak s a körutakon csakugyan ügyelni kell az embernek, hogy ilyen biezikliző angyal el ne gázolja az embert.

A női sport tanintézet nem sokára a női párba-jokat is meg fogja honosítani. Nagyon érdekes lesz például, ha Csörgő Tinike provokálni fogja Topán Birikét s a lapokban ilyen nyilatkozat fog napvilágot látni:

„Alulírottak, mint Csörgő Tinike megbízottai megjelentünk Topán Birikénél, hogy tőle az elkövetett sértésért elégtételt kérjünk. Ellenfelünk bábiával lévén elfoglalva, a sértést megtagadta, miért is részünkről ez ügyet befejezettnek tekintjük. Rueza Gizike és Pehely Arabella, mint Csörgő Tinike megbízottai.”

Hát ez elég mulatságos dolog lesz, annál is inkább mert hihető, hogy az ügyész a szép-nem iránti udvariasságból nem internálja őket a szegedi állam-fogházba.

Szó, ami szó, a női sport tanintézet rövid időn oly rohamos lendületet fog venni, hogy a férfiak kénytelenek lesznek szakácsinasoknak beállni.

Budapesti figurák.

Irtó: Maróthi János.

III.

A főváros Argosa.

Habár a tármészettől épenséggel nincs száz szemmel megáldva, mint a mithologiai Argos Panoptes, mindazonáltal úgy érzem, nem nagyitok, ha fővárosi Argosnak nevezem el Budapest ismert és egyik legnépszerűbb alakját, a minden utcasarkon hármásával feltalálható pirossapkás — hordárt.

Hordár!

Sokan úgy vélik, hogy ez a szó nem rejt magában semmi különlegességet és csupán a szolgálk egy fajának megjelölésére szolgál. Sokan azon a véleményen vannak, hogy hordárnak lenni, elégséges, ha azt az ember a hatóságnál az illetékes egy letnél bejelenti és új számmal ellátott piros sapkát nyom a feje bubjára.

Annyit mindenesetre elér bármely szegény ördög, hogy kívánatra a hordárok lajstromába lesz bevezetve és új egyenruhájában oda állhat a számára kijelölt utcaszarkokra; a „standplatz”-ra, hanem arról biztosíthatom, hogy ez még nem avatja őt „hordárrá” a szó legigazibb értelmében. (Isten bocsássa meg a szógyártónak a bűnét, ki ezt a szót: hordár elkövette.)

Hordárnak lenni szép, magasztos érzélem, hordárnak maradni — hivatás, tehetség! Vétket követnék el, ha a hordárságot egyszerű kenyérkeresetté degradálnám. Művészet ez a maga nemében.

Az ügyes és feladatának teljesen megfelelő hordár megérdemelt elismerésben részesül a közönség részéről és mindenesetre megkeres anynyit, mint három, hivatalnoknak csufolt, Sanyaró Vendel. A hordárokat nálunk az intéző körök osztályokba csoportosították. Ujabb idő óta: Közszolga, Targonezás, Express, Népszolga stb. felírást viselnek sapkájukon s e szerint elvállalandó munkájuk is megoszlik. Hivatalos elrendelés szerint a szállítási, a terhes, a diszkret és a gyors megbízásokra külön-külön állnak a hordárok rendelkezésre, de ez csak a látszólagos rend érdekében van így. Egy jóra való hordár, ki igazán megérdemli ezt a nevet, éppen úgy elviszi szerelmes leveleit, mint hatalmas ruhaszekrényünket és éppen úgy használható feleségeink körül, kémül, mint lakásközvetítésre. Az igazi hordár mindenre vállalkozik s ha munkáját bravúrral végzi, a kikötött díjon felül bizony borra valóra is számíthat.

A hordároknál — rang szerint — első az, ki a „Postillon d'amour” szolgálatára adja magát. Mert szerelmi leveleket kézbesíteni nem éppen könnyű dolog. A megbízás szerint vigyázni kell arra, hogy a mama, vagy a rideg papa mitse vegyen észre és néha óriási fáradságba kerül a könnyű és illatos levélkét illetékes kezekbe juttatni.

A hordárok közül sokan mesterségüknek ezt az ágát valóságos szenvedéllyel űzik és sokkal inkább büszkébbek ebbeli ügyességükre, semhogy megbízójuk részéről az esetleges adósmaradást zokon vennék. Hiszen ezek többnyire szegény jogászok, vagy aféle fiatal emberek, kik iránt elnézéssel van a hordár. Bezzeg, ha egy reszkető lábú öreg urad neki ily munkát, tudom megfizettetik vele a nem neki való kedvtelést!

Sokkal nagyobb jövedelmet biztosít magának a hordár, a ki detektív szerepeket vállal magára. Ezek a hordárok féltékeny férjek részéről élvezik a legőszintébb megtiszteltetést és képesek huszonegy óra alatt a női csalás legvilágosabb bizonyítékát előteremteni, akár bűnös az asszony, akár nem.

A hordárok saját keblükben kevésbé becsülik azon kollégájukat, kit csak a nyers erő tart fenn s a kinek minden képessége abban áll, hogy biztonsággal cipeli hátán az utazó bőröndöt, magyarul: koffert. Evvel szóba sem igen állnak utcasarki pihenésükkor s ez aztán kénytelen lesz alázatosan meghuzódni s három lépéssel fülhogygyel hallgatni társai nagymérvű politizálását. — Mert a hordárok feltűnő hajlamot éreznek a politika iránt. A „Kiss Újság” vezérezkékai mindig éles bírálat alá vétetnek körükben és hangos vitatkozásuk idegen emberek előtt sokszor veszekedésnek tűnik fel.

Az élelmes hordár azonban még a leghevesebb politizálás közben — melyet kézzel és lábbal való kapálódzás kísér — sem szűnik meg szeméit Argos módjára, százféle irányban legeltetni és bizony megesis vele többször, hogy a porczben még Apponyit szidja, a következőkben pedig — bíráló fejtegetését felbeszakítva — gyors rohanással veszi útját az utca másik oldala felé, honnan egy uri „kunsaft” hívja őt.

Folyton figyel. Szemei a háromleteres házak ablakait járja végig nem-e integet valaki feléje? Fülei folyton készek arra, hogy egy öt hívó, füttytől felfogjanak s e közben a járőkelőket is gondos vizsgálat alatt tartja, mert úgy illik, hogy a jó nevelésű hordár minden uri embernek köszönjön.

A hordár nem mindig hordár. Különösen ünnepnapján nem, mert ilyenkor sutba dobja piros sapkáját, kék bluzát és targoneza-sziját, helyükbe fekete kalap, (nem ritkán: ezilinder) Ferencz József kabát és sctabot kerül.

Ily ünnepélyes alkalommal Feigelstok Mór, magyar adófizető és választó polgár a neve s ezimio.

Karjába ölti feleségét, körülövezi magát nagy számú családjával és sétára indul a Stefánia-utrá. Élvezi szabadságát és módfelett örül annak, hogy rövid időre ő is ur lehet.

Hát még a ki tagja valamely hadastyán egy letnek és karddal felszerelt diszes egyenruhába bujhat! . . .

Nem állítok lehetetlenséget, ha a következőket ajánlom. Férkőzz a közelébe s kiáltd el magad: hordár! fogadok, hogy ott hagyja családját, nem törődik ezilinderével és szolgálatra ajánlja magát.

A szolgálati buzgóságot nem tudja magába fojtani.

Irodalom.

— **Az 1848—49-iki „Magyar-Szabadságharc”** története című nagy munkából most jelent meg a 44-ik füzet, melyben Graecza György a trónváltást mondja el igen érdekesen, számos új adat felhasználásával. A füzet egykorú képei a következők: Ihász Dániel ezredes hadilobogója, Ottinger Ferenc osztrák tábornok, Charivári, „Melyik az osztrák és és melyik a magyar?” Részlet az ácsii ütközetből. Blomberg Frigyes osztrák tábornok. Honvédgyalogság hadilobogója. Honvéd-vadászok hadi löportartója. Trónváltás 1848. decz. 2-án. Az aradi vár átadása 1849. júl. 1-én. Herczeg Lichtenstein Ferenc osztrák lovassági tábornok.

— **A Szalai-Baróti „Magyar Nemzet Története”** ez. műből most jelent meg a 22-ik füzet, mely az Anjouk korából Mária és II. vagy Kis Károly király uralkodásáról áttérve, Zsigmond király uralkodása története elbeszélésébe fog bele a híres történettudós; a munka eredeti szerzője: Dr. Szalay

József. A füzet képei a következők: Mária és Erzsébet királynők Nagy Lajos sirjánál. Erzsébet királyné felajánlja Szent Simon koporsóját. Hedvig királyné. Mária királynő pecsétjének előlapja. Mária királynő pecsétjének hátlapja. Mária királynő arany pénze. Mária királynő karperece. Kis Károly pecsétjének előlapja. Kis Károly pecsétjének hátlapja. Mária királyné koronája. Zsigmond király arany pénze. Törökök. János burgundi herezeg és Nevers gróf pecsétje. Nikápoly Venczel római és cseh király pénze.

Ujdonságok.

— **Az első polgári házasság megyénkben** Kovásznán lesz. Itt H. Bathó János kovásznai énekező fog az egyháziilag történt előleges kihirdetés után október 1-én Mátyás Iluskával összekelni. Kézdívásárhelyt lesz — mint értesültünk — okt. 1-én bejelentés, de házasság egyhamar nem várható, mert a házasság ifjúság ugyancsak sietett szeptember havát, mint az egyházi esketés utolsó hónapját, kihasználni.

— **Közönség figyelmébe.** A szekerek kitiltására vonatkozó azon rendelet, mely szerint a kézdívásárhelyi piacra bejövő szekerek a nyári hónapok alatt kötelesek áruikat lerakva, a megálló helyre hajtani — szeptember 21-től kezdve megszűnik s ezután a szekerek a piacon megmaradhatnak.

— **Esküvő.** Aranyos-rákosi Komjátszegi Pál ny. szolgabíró és vármegyei bizottsági tag, altornjai Kolombán-Károlynak Katinka kedves leányával szept. 21-én d. u. 5 órákor tartotta esküvőjét Altornján.

— **Anyakönyvvezetők kitanítása.** Mult pénteken a megye összes anyakönyvvezetői s a helyettesek behívtak S.-Szentgyörgyre, hogy Ottlik Géza felügyelő megadja a kellő utasításokat az anyakönyvek egyöntetű vezetésére iránt. Reggel 8 órákor kezdődött az értekezlet, melyen részt vettek a megye összes anyakönyvvezetői. A tanácskozást Tompa Miklós alispán ur vezette be, szép hazafias beszéddel üdvözlőlvén a nemsokára életbelépendő liberális reformot s meleg hangon ajánlva be az új felügyelőt, kinek rokonszenves egyénisége már kezdetben mindenkit megnyert. Ezután kezdetét vevő a törvény és a végrehajtás magyarázata s tartott egész napon át. A felügyelő különösen a végrehajtás nehezebb s komplikáltabb részét igyekezett előadásával megvilágítani. Azon készségből, melyet a megyei anyakönyvvezetők ez alkalommal mutattak, reméljük, hogy a mi megyénkben az új törvény egész pontosan fog végrehajthatni.

— **Fenyőfa-anyagok szállítása.** A marosvásárhelyi kereskedelmi- és iparkamara az érdekelt fakeskedők tudomására hozza, hogy a m. kir. államvasutak budapest-balparti üzletvezetősége részére az 1896. évben szükséges deszkák, lécek és padlók biztosítása iránt kibocsátott pályázati feltételek a kamara irodájában betekinthetők. Pályázati határidő október hó 15-ike.

Háromszékvármegye alispánjától
Sz. 17.703.
1895.

Hirdetmény.

Háromszékvármegye tekintetes közigazgatási bizottsága az 1895 évi szeptember hó 13-án kelt 1227 számú rendeletével az aldoboly-búkszádi közút 49—50. km. szakaszán levő 83 számú műtárgy újból építését és a csatlakozó utrész helyreállítását 2436 frt 70 kr. összeg erejéig engedélyezte.

A fent említett munkálatok fogantatásának biztosítás céljából az 1895 évi szept. hó 27-ik napjának d. u. 10 órájára a háromszékvármegyei alispán hivatalos helyiségében tartandó zárt ajánlati versenytárgyalás hirdettetik.

A versenyezni óhajtok felhívtnak, hogy a fentebbi munkálatok végrehajtásának elvállalására vonatkozó, az engedélyezett költség után számítható s a részletes feltételekben előírt 5 százalékos bírtokpénzzel ellátott zárt ajánlataikat kitűzött nap d. u. 9 órájáig a vármegyei pénztárhoz annálval inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak vétetni.

A szóban forgó munkálatra vonatkozó műszaki művellet és részletes feltételek a vármegye számvevőségénél a rendes hivatalos órákban naponként megtekinthetők.

Kelt S.-Szentgyörgyön. 1895. évi szept. hó 24-én.

130 1-3 Tompa Miklós, alispán.

Sz. 5116 — 395.
tlkvi.

Hirdetmény.

A kézdívásárhelyi kir. törvényszék mint tlkvi. hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Háromszékvármegyében bekebelezett Maksa községének — Maksa és Dálnok község határában levő erdő és legelő arányosítása következtében a község telekkönyvei az 1869 és 2579 sz. szabályrendelethez képest átalakítottak és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve, amelyekre az 1886. XXIX. az 1889. XXXVIII és az 1891. évi XVI törvények az illető tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892 évi XXIX. t. cikkben szabályozott el-

járás a telekjegyzőkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan fogantatosítatik.

E célból az átalakítási előmunkát hitelesítése és a helyszíni eljárás Maksa községben, 1895 évi Október hó 21-én fog kezdődni.

Ennélfogva felhívtnak:

1) Az összes érdekelt, hogy a hitelesítési tárgyaláson személyesen vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezet ellen nemaláni észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvezetésből eredhetők kifogásokat harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetők;

2) mindazok, a kik a telekjegyzőkönyvben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóságnak küldöttje előtt a kitűzött határidőn kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okmányokat mutassák fel;

3) mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdoni jogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok nincsenek, hogy az átírásra

az 1886 évi XXIX t. cz. 15, 18 és az 1889 évi XXXVIII. t. cz. 5, 7 és 9 §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt előszóval ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésre engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogait ezen uton többé nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedés kedvezményétől is elesnek;

4) azok, kiknek javára tényleg már megszünt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszünt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugyancsak az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve, hogy törlesztés engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellen esetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság.

K.-Vásárhely, 1895. szept. 7-én.

Gaál István,
kir. egy. bíró.

126 3—3.

Sz. 9. kpv.
1895.

Hirdetmény.

Az 1874. évi XXXIII. t. cz. 49. §. alapján központi választmányunk értesíti azokat, kik a névjegyzék kiigazítása ellen felszólaltak, hogy a névjegyzék ez évi szept. 20—30-ig közszemlére kitétetett, azokat pedig, kiknek a 49 §-ban elősorolt határozatok kézbesítettek, figyelmezteti, hogy a kézbesítéstől számított 10 nap alatt a m. kir. kuriához intézett felszólalásait a központi választmány elnökéhez benyújthatják.

K.-Vásárhelyt, 1895. évi szept. 16-án tartott központi választmány üléséből

Bartók Károly.

kp. elnök.

128. 2—3.

Kovács Dániel,
jegyző.

Butorokra és minden kocsis munkákra felhasználható

20 drb. nagy

KÖRISFA
asztalosok és kerekesekek olcsó áron

ELADÓ.

A vevő által kiásandó vagy levágandó.

Értekezhetni Altornján

IMECS JÁNOS-nál.

129. 2—2.

NYÁGAI JÁNOS
SZIJGYÁRTÓ (RIEMER — CURERAR)
BRASSÓ, Kapu-utca (Purzengasse) 34.

Készít és raktáron tart mindennemű lószerszámokat, lovagló-, istálló-felszereléseket, utazási eszközöket, koffereket, kézi-táskákat, dohány-, szivar- és pénztárcákat.

Raktáron tart mindennemű lóokrocásokat, takarókat, izasztókat, selyem szalagokat, homlok-szíjakkal rózsákkal, ló- és kocsis-kéfék, lótszítók, keztyűk, vakarók, özbörök, szivacsok és lófüsüket, mindennemű ezin-, acél- és fényezett zablákat, eb-, lovagló- és hajtó-ostorokat, legfinomabb bőr-lak, bőr-kenőcs és nyereg-szappant.

→ Kaphatók és becsérélhetők viselt lószerszámok. ←

Javítások gyorsan a legolcsóbb áron, csak közöltelek.

Megrendeléseket a legcsejesebb kivitelben készít.

123 1—4.

Az államilag engedélyezett

Magyar osztálysorsjáték

I. osztályu nyeremények.

Huzás 1895. október 16—19-ig.

	korona	korona
1 nyeremény á	80000	= 80000
1 " "	60000	= 60000
1 " "	40000	= 40000
1 " "	30000	= 30000
1 " "	20000	= 20000
1 " "	15000	= 15000
1 " "	10000	= 10000
2 " "	8000	= 16000
8 " "	4000	= 32000
10 " "	2000	= 20000
13 " "	1000	= 13000
100 " "	400	= 40000
860 " "	200	= 172000
9000 " "	80	= 720000
10000 nyeremény	összesen	1268000

az 1896. ezredéves kiállítás alkalmából

Kibocsátás 100000 sorsjegy

31,499 nyereménnyel és egy jutalomdíjjal.

A nyeremények minden levonás nélkül fizettetnek ki. A huzások államfelügyelet és kir. közjegyző ellenőrzése mellett történnék.

Legnagyobb nyeremény a legkedvezőbb esetben:

1.000,000

korona.

Az I. osztály huzása után vásárolt sorsjegyekért az I. osztály díja után fizetendő.

II. osztályu nyeremények.

Huzás 1895. decz. 6—14-ig.

	korona	korona
1 jutalom	600000	= 600000
1 " "	400000	= 400000
1 " "	200000	= 200000
1 " "	100000	= 100000
1 " "	50000	= 50000
2 " "	20000	= 40000
2 " "	15000	= 30000
4 " "	10000	= 40000
10 " "	8000	= 80000
27 " "	6000	= 162000
100 " "	2000	= 200000
200 " "	1000	= 230000
1150 " "	200	= 200000
20000 " "	100	= 2000000
21499 nyeremény és jutalm		4332000

E 40 nyeremény közül az utoljára kisorsolt kapja a 600000 korona díjat.

Az I. osztályu sorsjegyek árai:

1/1	1/10	1/20	sorsjegy
40.—	4.—	2.—	korona

A teljes (mindkét osztályra érvényes) sorsjegyek árai:

1/1	1/10	1/20	teljes sorsjegy
80.—	8.—	4.—	korona

Valamennyi sorsjegyek a falragaszok által megjelölt eladási helyeken kaphatók.

Budapest, 1895. aug. hóban.
Andrássy-ut 5. szám.

Magyar Osztálysorsjáték Igazgatóság.

Sorsjegyek eladásra való átvétele iránti megkeresések hozzánk intézendők.

Első államilag engedélyezett

Magyar osztálysorsjáték

az Ezredéves kiállítás alkalmából Budapesten, 100,000 sorsjegy,

31499 két osztályba beosztott pénznyereményekkel és egy jutalommal

5 millió 600,000 korona összértékben

minden levonás nélkül készpénzben fizetendő. — Legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben

EGY MILLIÓ KORONA.

Első huzás 1895. október 16—19 Budapesten.

E szerint ajánlom és utánvét mellett küldök szét.

eredeti sorsjegyek az I-ső osztály részére	1/1	1/2	1/5	1/10	1/20
	40.—	20.—	8.—	4.—	2.— korona
eredeti teljes sorsjegyek, melyek mind a két huzásban érvényesek	1/1	1/2	1/5	1/10	1/20
	80.—	40.—	16.—	8.—	4.— korona

Teljes sorsjegyek, a melyek az első osztályban nyereménnyel kihuzatnak, egyszersmind a nyereménnyel az előlegesen a második osztályra vonatkozó betét fizettetik vissza. — Megrendelések postautalvány útján lehetőleg a czim igen pontos megjelölésével kéretnek.

HEINTZE KÁROLY fő-elárusító, **BUDAPEST,**
Szervita-tér 3.

Check-Conto: Magyar postatakarékpénztár 3960. — Sürgöny-czim: Magyar lottó Budapest. Vidéki megrendelők porto fejében 10 fillért, ajánlott levelekért 30 fillért, továbbá minden egyes nyereményjegyzékért 20 fillért sziveskedjenek külön mellékelni.

114. 4—6.

Lottogyűjtődék, viszontelárusítók és ügynökök mindenhol felállíttatnak.